

[Udenrigsministeren]

Variationerne i bistanden til de enkelte lande fra år til år skyldes primært ujævnheder i udstedelse af og træk på statslån, medens den øvrige bistand har en mere konstant fordeling.

Som det fremgår af årsberetningerne fra styrelsen for internationalt udviklings samarbejde og af det for folketinget forelagte notat om Danmarks statslige bistand til u-landene i perioden 1981–1985, fastsættes der hvert år finansielle rammer for den gavefinansierede projektbistand til Tanzania, Kenya, Bangladesh og Indien. Den samlede landeramme for perioden 1981–1984 for hvert af landene er fastlagt som følger:

Tanzania	692 mill. kr.
Kenya	282 mill. kr.
Bangladesh	415 mill. kr.
Indien	465 mill. kr.

Herudover vil disse fire lande som hovedmodtagerlande også i fremtiden modtage en betydelig bistand i form af udviklingslån og personelbistand.

Som det fremgår af årsberetningerne tager den bilaterale projektbistand især sigte på at komme de fattigere samfundsgrupper til gode. Denne bistand anvendes først og fremmest til udvikling af landdistrikter, landbrug og fiskeri, sundhedsprojekter og udvikling af småindustri. Til forskel fra gavebistanden retter lånebistanden sig mod udviklingslandenes moderne sektor og tager især sigte på at overføre teknologi til disse lande for derigennem at fremme deres industrielle udvikling.

I den svenske bistand opereres der med 19 prioritetslande. Ud fra et ønske om at begrænse dette tal blev det i en embedsmandsrapport fra SIDA i 1980 foreslået, at udviklingsbistanden til nogle lande, heriblandt Kenya og Bangladesh, men ikke Tanzania, gradvis blev afviklet. Dette forslag vandt imidlertid ikke tilslutning i den svenske u-landsstyrelse, og der forudses ikke afvikling af den svenske bistand til hverken Kenya, Bangladesh, Indien eller Tanzania. Derimod påtænker man at omlægge bistanden til Indien og Bangladesh, således at den bliver mere projektorienteret og dermed kommer til at svare mere til den af Danmark ydede bistand.

Spm. nr. 1108

Til *ministeren for offentlige arbejder* (15/6 81) af:

Glistrup (FP):

»Hvad gør ministeren i denne tid for at øge produktionen af flyveledere?«

Begrundelse

Selv om pengeindtjeningsbehov for tiden har tvunget flyvelederne tilbage til arbejdet, kræves der ikke stor forudseenhed for at profetere, at flyvelederne også i fremtiden vil misbruge deres flaskehalsposition – hvis de får lov til at bevare en sådan.

Derfor må samfundet udnytte tiden til at fremskaffe så mange flyveledere, at der er overflod af dem.

Det har trafikministeren og hans forgængere forsømt. Det kan der selvsagt ikke laves om på med tilbagevirkende kraft. Og at fejle er da også menneskeligt. Men det er forbryderisk at fremture hermed.

Men naturligvis må de nye flyveledere udklækkes hurtigst muligt. Her vil det nok være klogt af ministeren at dræne markedet med paralleluddannelser – være sig militært eller civilt, piloter eller andre flyvefolk, indenlands eller udenlands. Eksempelvis forlød det i Jyllands-Posten for den 31. maj 1981, at flyvevåbnet har uddannet ca. 35 piloter for meget (å omkring 3 millioner skatteyderkroner).

Det afgørende er, at ministeren ikke i det nu opståede problem sidder med hænderne i skødet, men i stedet maser på med enorm energi.

Besvarelse (26/6 81):

Ministeren for offentlige arbejder (Risgaard Knudsen):

Uddannelsen af civile flyveledere foregår på statens luftfartsvæsens (SLV) flyvelederskole, hvor eleverne kan uddannes i enhver form for flyvekontrolltjeneste for så vidt angår den teoretiske del, mens hovedparten af den praktiske indøvning foregår på tjenestestederne i de funktioner, hvori eleverne senere skal gøre tjeneste. Varigheden af denne indøvning er varierende afhængig af, hvor kompliceret og intens den trafik, som eleven fremtidig skal beskæftige sig med, er.